

По едно време дойде едимъ стражаръ и ме повика: „Ела, попе, вика те пашата!“ Изплашихъ се, сърдцето ми затупа силно. Само се моляхъ тайно на Бога да ми прости прегрѣшенията и да ме запази.

Като се явихъ предъ пашата, той ми рече: „Где сж вашитѣ хора да донесатъ паритѣ бре?“

Отговорихъ му: „Паша ефенди, за 3—4 дни мжно се събира отъ единъ беденъ градецъ като нашия такава огромна сума пари—1000 гроша,! Азъ Ви моля да почакате още малко!“

А той ми отвърна: „Гявуръ (безвѣрникъ), иди скоро и напиши писмо до вашитѣ хора и имъ кажи, че сега да ги не събиратъ отъ раята, ами да ги взематъ въ заемъ отъ нѣкой търговецъ, защото, ако до три дни още не донесатъ паритѣ, ще ги взема двойно, а васъ ще убия!“

Написахъ такова писмо и пратиха човѣкъ да го занесе въ Котелъ.

Минаха се още три дни, а нашитѣ ги нѣма никакви. Ние седимъ въ затвора и чакаме като овни на заколение.

Ето че пакъ ме повика пашата.

Тръгнахъ обезумялъ отъ страхъ и отчаянъ. Когато се явихъ предъ пашата, отъ страхъ челюститѣ ми се бѣха схванали и не можехъ да говоря.

Като ме видѣ, че не мога да говоря, пашата ме запита кротко: „Не сж ли дошли още вашитѣ?“

Азъ се поуспокоихъ малко и го помолихъ да почака до довечера. Ала той не искаше да търпи, а прати човѣкъ въ Котелъ да вземе паритѣ двойно.

Ама що изтеглихъ въ затвора? Отъ страхъ и отъ притѣснение окапа цѣлата ми коса отъ главата.

Д. Чолаковъ

Молимъ г. г. настоятелитѣ да се издължатъ.
На тѣзи, които не сж се обадили никакъ и не сж се издължили, настоящата книжка е спрѣна.